

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 477/2012-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 7. novembra 2012 predbežne prerokoval sťažnosť spoločnosti A., s. r. o., Ž., zastúpenej advokátom JUDr. M. M., V. S., vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práv podľa čl. 5 ods. 4 a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Okresného súdu Žilina sp. zn. 14 C 442/2007 z 3. decembra 2009 a rozsudkom Krajského súdu v Žiline sp. zn. 10 Co 366/2010 zo 16. júna 2011 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť spoločnosti A., s. r. o., o d m i e t a ako oneskorene podanú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 1. októbra 2012 doručená sťažnosť spoločnosti A., s. r. o. (ďalej len „sťažovateľka“), Ž., vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv podľa čl. 5 ods. 4 a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Okresného súdu Žilina (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 14 C 442/2007 z 3. decembra 2009 a rozsudkom Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 10 Co 366/2010 zo 16. júna 2011.

2. Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľka bola odporkyňou v konaní vedenom pred okresným súdom o zaplatenie sumy 39 150,39 € s prísl. z titulu bezdôvodného obohatenia. Okresný súd rozsudkom sp. zn. 14 C 442/200 z 3. decembra 2009 zaviazal sťažovateľku zaplatiť navrhovateľovi v 1. rade sumu 7 026,07 €, navrhovateľovi v 2. rade sumu 68,95 € a navrhovateľovi v 3. rade sumu 68,94 € do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Navrhovateľom v 1. až 3. rade súd uložil povinnosť nahradiť odporcovi trovy konania vo výške 1 630,85 € do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

Doplňacím rozsudkom sp. zn. 14 C 442/2007 z 24. augusta 2010 bol rozsudok okresného súdu doplnený tak, že okresný súd vyslovil zamietnutie návrhu navrhovateľa v 1. rade v časti o zaplatenie sumy 27 083,04 €, rovnako aj návrhu navrhovateľa v 2. rade v časti o zaplatenie sumy 2 451,69 € a návrhu navrhovateľa v 3. rade v časti o zaplatenie 2 451,70 €.

Proti rozsudku okresného súdu podal sťažovateľ odvolanie, ktorým navrhol napadnutý rozsudok zmeniť a „*priznať navrhovateľom náhradu v primeranej výške*“.

3. Rozsudkom krajského súdu sp. zn. 10 Co 366/2010 z 16. júna 2010 bol rozsudok okresného súdu sp. zn. 14 C 442/2007 z 3. decembra 2009 v spojení s doplňacím rozsudkom z 24. augusta 2010 zmenený tak, že krajský súd zaviazal odporcu zaplatiť navrhovateľovi v 1. rade sumu 7 026,08 €, navrhovateľovi v 2. rade sumu 519,23 € a navrhovateľovi v 3. rade sumu 519,23 € do 3 dní od právoplatnosti rozsudku a rozhodol o trovách konania.

Sťažovateľka uviedla, že rozsudok krajského súdu sp. zn. 10 Co 366/2010 zo 16. júna 2010 nadobudol právoplatnosť 27. septembra 2011.

4. Sťažovateľka podala proti rozsudku krajského súdu dovolanie, ktoré bolo uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 4 Cdo 236/2011 z 26. júla 2012 odmietnuté.

5. Sťažovateľka uvádza: „*Je zrejmé, že Krajský súd v Žiline ani Okresný súd v Žiline sa pri rozhodovaní neriadili dôsledne ustanoveniami Občianskeho zákonníka o bezdôvodnom obohatení, kedy výška bezdôvodného obohatenia je adekvátna škode obvyklej. V danom prípade sme jednoznačne preukázali, že výška nájmu pri poľnohospodárskej pôde a areáloch hospodárskeho dvora bola v danej lokalite*

na úrovni 250.- Sk t. j. 8,30 € za ha. Pokiaľ teda súd určil výšku náhrady za užívame 1 m² vo výške 0,83 € za rok, čo predstavuje 8300 € za ha a je v zjavnom nepomere k cene obvyklej, keď je táto 1000 krát vyššia. Je zrejmé, že táto cena nie je cenou obvyklou. Takto určená cena je aj v rozpore s ustanoveniami Zákona č. 504/2003 Z. z. o najme poľnohospodárskych pozemkov, poľnohospodárskeho podniku a lesných pozemkov, kde cena je stanovená na úrovni 1 % z hodnoty pôdy určenej podľa bonity za 1 m² za rok... Súd sa teda dôsledne neriadil týmito ustanoveniami, a z toho dôvodu považujeme rozhodnutie súdu za nezákonné a porušujúce naše právo na spravodlivý proces podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy SR. a to aj z toho dôvodu, že ani rozsudok Okresného súdu v Žiline ani Krajského súdu v Žiline neobsahujú odôvodnenie, prečo práve takto určenú cenu nájmu považuje súd za primeranú. V tejto časti sú oba rozsudky absolútne nepreskúmateľné a práve táto otázka je zásadnou pre možnosť posúdenia, či rozhodnutie súdu je, alebo nie je zákonné, keďže jednoznačne sa toto rozhodnutie vymyká z rámcov ustanovení zákona č. 504/2003 Z. z., ako aj ustanovení § 451 a nasledujúcich Občianskeho zákonníka...

Sme toho názoru, že v danom prípade existuje zákonom regulovaná cena, a nie je možné ani pri bezdôvodnom obohatení určiť náhradu nad rámec regulovanej ceny. Preto akékoľvek znalecké posudky ak nevychádzajú zo zákonom regulovanej ceny, pričom však neberú do úvahy, že sa jedná o poľnohospodársku pôdu, ak vychádzajú z určenia ceny pôdy pre využitie ako pre iné ako poľnohospodárske účely, je takto určená cena v rozpore so zákonom a nemôže byť určená pre výpočet bezdôvodného obohatenia. Tieto ustanovenia súdy bezdôvodne ignorovali a neaplikovali vo svojej rozhodovacej praxi, keď neaplikovali zákon na danú právnu vec ustanovenie Zákona č. 504/2003 Z. z., ktorý je vo vzťahu k Občianskemu zákonníku špeciálnym predpisom, ale použili ustanovenia Občianskeho zákonníka o bezdôvodnom obohatení, a aj tieto aplikovali nedôsledne.“

6. Sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd po prijatí návrhu na ďalšie konanie rozhodol týmto nálezom:

„Právo sťažovateľa na spravodlivý proces podľa čl. 5 ods. 4 v spojení s čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a základné právo na spravodlivý proces a použitie adekvátneho zákona pre posúdenie veci v rámci zákona podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky rozsudkami Okresného súdu v Žiline 14C/442/2007-175 zo

dňa 3. 12. 2009 a Krajského súdu v Žiline sp. zn. 10 Co 366/2010 z 26. júla 2012 (správne má byť 16. júna 2011, pozn.) porušené bolo.

Rozsudky Okresného súdu v Žiline 14 C/442/2007-175 zo dňa 3. 12. 2009 a Krajského súdu v Žiline sp. zn. 10 Co 366/2010 z 26. júla 2012 (správne má byť 16. júna 2011, pozn.) sa zrušujú a vec vracajú na ďalšie konanie.

Okresný súd v Žiline a Krajský súd v Žiline sú povinní spoločne a nerozdielne sťažovateľovi uhradiť trovy právneho zastúpenia v sume 323,50 €... v lehote dvoch mesiacov od doručenia nálezu.“

II.

7. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

8. Podľa ustanovenia § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa § 53 ods. 3 prvej vety zákona o ústavnom súde sťažnosť možno podať v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu.

9. Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Verejnosť možno vylúčiť len v prípadoch ustanovených zákonom.

10. Podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru každý, kto bol pozbavený slobody zatknutím alebo iným spôsobom, má právo podať návrh na konanie, v ktorom by súd urýchlene rozhodol o zákonnosti jeho pozbavenia slobody a nariadil prepustenie, ak je pozbavenie slobody nezákonné.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

III.

11. Podstatou sťažnosti sťažovateľky je namietané porušenie jej základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práv podľa čl. 5 ods. 4 a čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom okresného súdu sp. zn. 14 C 422/2007 z 3. decembra 2009 a rozsudkom krajského súdu sp. zn. 10 Co 366/2010 zo 16. júna 2011, ktorými bolo rozhodnuté o povinnosti sťažovateľky ako odporkyne zaplatiť navrhovateľom peňažnú sumu z titulu bezdôvodného obohatenia. Sťažovateľka nesúhlasí s právnym posúdením veci a namieta predovšetkým spôsob vyčíslenia sumy bezdôvodného obohatenia.

12. Ústavný súd sa najskôr zaoberal posúdením splnenia procesných podmienok konania o sťažovateľkinej sťažnosti.

13. Rozsudok krajského súdu sp. zn. 10 Co 366/2010 zo 16. júna 2011 v spojení s rozsudkom okresného súdu sp. zn. 14 C 442/2007 z 3. decembra 2009 nadobudol právoplatnosť 27. septembra 2011.

Sťažovateľka doručila svoju sťažnosť ústavnému súdu až 1. októbra 2012, t. j. zjavne po uplynutí lehoty uvedenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Preto sťažnosť podaná ústavnému súdu 1. októbra 2012, viac ako rok po nadobudnutí právoplatnosti napadnutého rozsudku krajského súdu, bola podaná oneskorene.

14. Z uvedených dôvodov ústavný súd sťažnosť proti rozsudku okresného súdu sp. zn. 14 C 442/2007 z 3. decembra 2009 a sťažnosť proti rozsudku krajského súdu sp. zn. 10 Co 366/2010 zo 16. júna 2011 odmietol pre oneskorenosť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

15. Ústavný súd nad rámec uvedeného konštatuje, že proti rozsudku krajského súdu podala sťažovateľka dovolanie, o ktorom rozhodol najvyšší súd uznesením sp. zn. 4 Cdo 236/2011 z 26. júla 2012 tak, že dovolanie podľa § 243b ods. 5 v spojení s § 218 ods. 1 písm. c) Občianskeho súdneho poriadku odmietol ako procesne neprípustné s tým, že vady konania podľa § 237 Občianskeho súdneho poriadku zistené neboli. Vzhľadom na uvedené a na skutočnosť, že sťažovateľka nenamietala porušenie svojich základných práv uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 4 Cdo 236/2011 z 26. júla 2012, ústavný súd sa posúdením tohto uznesenia nezaoberal a považoval ho len za súčasť argumentácie sťažovateľky.

16. Keďže ústavný súd odmietol sťažnosť ako celok, o ďalších nárokoch sťažovateľky nerozhodoval.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 7. novembra 2012